

‘Kom maar.’ Sofia lacht naar me. ‘Kom dan, het is goed. Volg me maar, ik wil je iets laten zien.’ Ze danst door de wolken. Ik volg haar, maar ik kan niet dansen door de wolken, ik stamp door de wolken. ‘Nee gekkie, niet zo stampen, daar hebben de mensen beneden last van, de meesten houden niet van onweer. Probeer je voeten op te tillen, kijk, zo!’ Ze huppelt en beweegt heel elegant, als een engel. Zij is een echte engel. Ik niet. Het lukt me ook niet om tegen haar te praten, terwijl ik haar zoveel vragen wil stellen. Ze ziet er zo mooi uit.

‘Niet bang zijn, je kunt het wel. Vlieg maar, dat kan ook.’ Ze gebaart met haar handen. Mijn lichaam wordt steeds zwaarder, ik wil roepen dat het me niet lukt, dat ik haar niet kan bijhouden. Dat mijn hoofd pijn doet en dat ik bang ben. Het lukt me niet meer om te lopen, laat staan om te stampen. Ik moet mezelf slepen. Tijgerend kom ik aan bij de deur, waar Sofia staat te wachten. Een deur, midden in de wolken. Geen muren, niks. Alleen een deur.

‘Kijk maar.’ Ze opent de deur. ‘Speciaal voor jou,’ zegt ze. Ze maakt een weids armgebaar. Ik kijk naar binnen, het is een babykamer. In het wiegje ligt het groene Koeka dekentje en op de grond liggen de voetbal en de autootjes. ‘Kom je binnen? Het is veilig hier. Kom maar.’

Ik wil het niet. Ik wil schreeuwen, ik wil gillen. Ik kruip achteruit, maar Sofia volgt me.

‘Ik blijf bij je,’ fluistert ze. ‘Niet bang zijn.’ Ze steekt haar hand naar me uit. Achter haar verschijnt Josh in de deuropening. Nee, zijn haar is langer en hij heeft geen tatoeages. Het is Josh niet. ‘Kom, Noah, laat me je helpen. Niet bang zijn.’ Sofia’s stem wordt steeds zachter, ze begint te

vervagen. Mijn hoofd bonkt, mijn hele lijf doet pijn en het licht is zo fel. 'Kom maar, mijn lieve neefje ...'

'Luci!' Eveline krijgt mijn naam, vlakbij mijn oor. 'Luci! Word wakker! Benjamin! Snel!'

Met moeite open ik mijn ogen, Benjamin komt de tuin in gerend. Hij valt voor me neer in het grind en probeert me aan te kijken.

'Luus, hoor je me?' hijgt hij. 'Heb je pijn? Kun je je bewegen?'

Ik trek mijn armen naar me toe en duw me overeind. 'Het gaat wel.' Ik ben draaierig, maar ik moet opstaan. Misschien is het mijn vechtersmentaliteit. Als je blijft liggen, ben je er sowieso geweest. De pijn in mijn buik valt mee, ik voel voornamelijk mijn hoofd.

'Blijf liggen, rustig aan. Niet opstaan.' Benjamin houdt me vast.

'Oh God. Oh God. Oh God.' Eveline blijft het maar herhalen, Martha staat nerveus te ratelen achter me. Ik ben misselijk. Langzaam helpt Ben me overeind. Ik zit op mijn knieën.

'Luus, ben je op je buik gevallen?'

'Nee,' zeg ik automatisch. 'De baby is veilig. Echt.'

Ik heb tijdens de zwangerschap van Oliver zoveel uitgezocht over vallen en stoten en sporten tijdens de zwangerschap, de baby zit echt heel goed ingepakt en het gebeurt bijna nooit dat een baby door een val overlijdt. De enige om wie ik me zorgen maak is Josh. Als hij hoort dat Arthur me geduwd heeft, dan draait hij door en dan kunnen we er zeker van zijn dat hij op ditzelfde trapje, vanavond nog, gearresteerd wordt voor moord.

'Niet aan Josh vertellen.' Ik wrijf over mijn buik, die ik nu toch wel begin te voelen. Benjamin kijkt me bedenkelijk aan. 'Ik weet het niet, Luci.'

‘Nee, Benjamin.’ Eveline schudt resoluut haar hoofd. ‘Josh doet hem iets aan.’

‘Je weet waar hij toe in staat is,’ fluister ik. ‘Ik ben gewoon gestruikeld, hij zal het geloven.’

‘Wil je voor controle naar Anja?’ vraagt Ben. Ik schud mijn hoofd. Misschien steek ik hier weer mijn kop in het zand, mijn buik doet nu gewoon pijn.

‘Ze ziet wel heel erg wit,’ zegt Martha.

‘Het begint te regenen.’ Benjamin staat op en buigt voorover. ‘Zal ik je dragen?’ vraagt hij.

‘Til haar gewoon op, ze zegt toch nee,’ zegt Eveline.

‘Ik wil naar huis,’ fluister ik, te beroerd om harder te praten. Het regent inderdaad. Ben tilt me op, ik hang slap tegen zijn borst.

‘Waar zijn de autosleutels?’ vraagt hij. Ik trek ze uit mijn jaszak.

‘Ik vind dat jullie naar het ziekenhuis moeten gaan,’ zegt Martha.

‘Bel Joshua,’ zegt Eveline.

Benjamin zet me op de passagiersstoel en maakt mijn gordel vast. Ik voel van alles rommelen in mijn buik, ben er toch niet helemaal gerust op dat dit goed gaat komen. Eveline en Martha roepen nog een aantal dingen naar Benjamin, maar ik hoor ze niet meer. Alles wordt overstemd door de gigantische regenbui die op het dak van de auto klettert. Ben stapt in en rijdt achteruit de tuin uit.

‘Luci, vertel me eerlijk, heeft Arthur je geduwd en ben je op je buik gevallen?’

‘Ja.’ Ik leg mijn achterhoofd tegen de hoofdsteun, Benjamin ramt met zijn vuist tegen het stuur. Mijn spijkerbroek voelt nat aan. ‘Heb ik in de regen gezeten?’ vraag ik verward.

‘Nee, toen de bui losbarstte zat jij al in de auto.’ Ben kijkt bezorgd opzij. ‘Hoezo?’

De zenuwen razen ineens door mijn lijf, mijn hart bonkt in mijn keel. ‘Breng me naar huis,’ hijg ik. ‘Snel, alsjeblieft.’

‘Heb je het gevoel dat het niet goed is?’ Hij probeert kalm te blijven, maar het mislukt. ‘Luus, wat voel je?’

‘Ik weet het niet.’ Ik heb mijn ademhaling niet meer onder controle. ‘Ik ben bang!’

‘Heb je pijn?’

‘Een beetje. Ja.’

Ben opent de poort en rijdt de tuin in, parkeert, helpt me de auto uit en draagt me naar binnen. Hij loopt direct door naar boven.

‘Ik ga Anja bellen.’ Hij zet me neer in de slaapkamer. ‘Ga liggen.’

‘Ben, ik plas in m’n broek!’ Ik loop aan zijn hand richting de badkamer, Ben trekt mijn zwangerschapsspijkerbroek naar beneden. Op dit moment is hij niet mijn ex, hij is de vader van mijn twee kinderen die ervaring heeft met mijn zwangerschappen. Hij schrikt zich kapot.

‘Luus, je verliest van alles hier.’

‘Bloed?’ gil ik.

‘Nee, ik denk iets van vruchtwater. Het loopt langs je been en je ondergoed is helemaal nat.’

Ik begin acuut paniekerig te huilen. Ben zet me voorzichtig op de badrand, trekt mijn schoenen en broek uit. Mijn witte string is inderdaad helemaal doorweekt, dat zal vruchtwater zijn, vermengd met een beetje bloed.

‘Fuck!’ schreeuw ik. ‘Als er iets met de baby gebeurt, maak ik Arthur af!’

Ben trekt een la open, pakt een van mijn fijne Hema onderbroeken en een maandverbandje. Oh, wat ben ik blij dat hij er is. Hij plakt de Libresse in mijn onderbroek en trekt 'm aan.

‘Zo, jij gaat liggen, ik bel Anja.’ Hij draagt me naar het bed.

‘Eerst Josh,’ roep ik, terwijl ik ga liggen met flinke harde buiken. Dit voelt niet goed, dit voelt helemaal niet goed.

‘Eerst Anja.’ Hij zoekt in zijn telefoon. ‘Die heb ik er vast nog wel in staan,’ mompelt hij. Hij scrolt wat en drukt uiteindelijk de telefoon tegen zijn oor. ‘Heeft ze nog hetzelfde nummer?’

‘Eh ...’

‘Anja? Benjamin King hier, ik bel vanwege Luci.’ Hij luistert naar haar antwoord. ‘Ja, ze is gevallen op een trap, ik was er toevallig bij. We hebben het vermoeden dat ze vruchtwater verliest.’ Hij luistert weer en kijkt me vervolgens aan. ‘Anja zit middenin een bevalling. Wat voel je?’

‘Harde buiken,’ antwoord ik, met mijn gezicht in het kussen gedrukt.

‘Ze heeft harde buiken.’ Ben luistert weer en gebaart dat ik overeind moet komen. Met moeite ga ik rechtop staan, hij houdt me goed vast en trekt mijn onderbroek naar beneden. ‘Ja,’ zegt hij meteen. ‘Het loopt langs haar benen naar beneden, er zit een beetje bloed bij.’ Hij kijkt omhoog. ‘Hoelang ben je precies zwanger?’

‘Bijna twintig weken.’ Ik ga voorover op bed hangen, Ben trekt mijn onderbroek weer omhoog en loopt de ensuite badkamer in. Hij komt terug met een handdoek en veegt mijn benen schoon, daarna legt hij me weer op m'n plek. ‘Goed,’ zegt hij. ‘Dat lijkt mij ook het verstandigst. Dank je, Anja.’ Hij hangt op en legt zijn iPhone op het nachtkastje. ‘We moeten naar het ziekenhuis.’ Hij kijkt zo bezorgd, dat ik er weer van begin te huilen.

‘Wat zei ze verder?’

Ben kijkt me aarzelend aan. ‘Dat door de klap de vliezen misschien gebroken zijn. Ze komt zo snel mogelijk richting het ziekenhuis zodra ze klaar is.’

‘Oh, God. Nee.’ Ik leg mijn handen voor mijn ogen.

‘Heb je pijn?’ Ben legt zijn hand op mijn buik en wrijft er zacht overheen.

‘Ja, het wordt vervelend nu.’ Ik haal diep adem, probeer te kalmeren. ‘Je moet Josh bellen.’

Ben pakt zijn iPhone, zijn hand trilt. ‘Pff ...’ zucht hij. ‘Dit vind ik moeilijk.’ Hij houdt de telefoon tegen zijn oor, de tranen staan in zijn ogen. ‘Hé man.’ Hij slikt. ‘Kun je snel naar huis komen?’ Hij bijt op zijn lip. ‘Luci moet naar het ziekenhuis.’ Hij haalt zijn neus op. ‘Ja, er is misschien iets mis. Het is nog niet duidelijk.’

Ik hoor Josh gewoon flippen aan de andere kant, Ben kijkt zo triest en bijt weer op zijn lip. Daarna hangt hij op. Mijn hart bonkt als nooit tevoren.

‘Oké, die ontplofte.’ Hij staart naar zijn telefoon. ‘Hoe is hij naar het hotel?’

‘Met jouw mountainbike.’

‘Oké, dan is hij er snel. Ik zal wat spullen voor je pakken.’ Hij staat op en scrollt weer door zijn telefoon. ‘Silvia, met Ben. Kun jij over een kwartiertje bij Luci thuis zijn en de kids opvangen? Ze zijn spelen bij vriendjes, maar wij moeten even langs het ziekenhuis.’ Hij loopt de gang op, ik hoor hem praten maar versta niet meer wat hij zegt. Als we de baby kwijtraken door deze val, word ik gek. Dat kan ons gewoon niet overkomen, dat geloof ik niet. Ik heb het ineens bloedheet en werk me uit m’n leren jasje, de druk op mijn onderkant zorgt voor een lading nattigheid tussen mijn benen. Het stroomt langs mijn maandverband en belandt op de matras. Dit gaat mis, ik voel het

aan alles. De pijn in mijn buik houdt ondertussen aan, het is een doffe, zeurderige kramp. Ben komt terug met een sporttas.

‘Ben, ik verloor net heel veel.’ Ik wijs naar het bed.

‘Godver,’ fluistert hij. Hij loopt de badkamer in en komt terug met schoon ondergoed. Hij trekt net een joggingbroek over m’n enkels wanneer de voordeur beneden dichtslaat.

‘Luci?’ brult Josh.

‘Boven!’ roept Ben. Josh bonkt de trap op en komt vervolgens de slaapkamer in gestormd. Ik zie zijn hevig geschrokken gezicht en barst in een panische huilbui uit.

‘Wat is er gebeurd?’ roept hij, helemaal opgefokt en kwaad. Alles wat ik nu níet kan gebruiken.

‘Ze is gevallen,’ antwoordt Ben, geforceerd kalm. Hij trekt een dikke trui over mijn hoofd en pakt de tas van de vloer. ‘We moeten gaan.’

‘Hoezo, gevallen,’ briest Josh. ‘Hoe kun je nou vallen? Wat voel je? Is alles wel goed met de baby?’ Hij tilt me op en loopt achter Ben aan de trap af. ‘Luci, antwoord!’ roept hij, vol in m’n gezicht.

‘Ik ben gewoon gevallen!’ roep ik terug. ‘Ik kon er niks aan doen, ik gleeed uit.’

‘Precies op je buik?’ gilt hij.

‘Josh, rustig aan.’ Ben opent het achterste portier van de Audi. Josh zet mij achterin en rent om de auto heen. Hij schreeuwt tegen Benjamin, die niks terug zegt.

‘Wie heeft er gezegd dat je naar het ziekenhuis moet gaan?’ Josh komt naast me zitten.

‘Anja,’ zegt Benjamin. ‘Ze zit in een bevalling, ze komt zo snel mogelijk.’

‘Ben, ik lek weer.’ Ik trek aan het kruis van mijn joggingbroek, het begint een beetje nat te worden. Josh zijn blik gaat van kwaad naar paniekerig.

‘Wat is dat?’ roept hij.

‘Vruchtwater. En nee, dat is niet goed,’ zegt Ben. ‘Josh, in de tas naast je zit een handdoek. Leg die onder haar.’ Hij rijdt achteruit. Josh kijkt me met grote ogen aan, hij is buiten adem. Hij pakt de handdoek en schuift ’m onder mijn billen.

‘Was het zo lastig voor je om éventjes voorzichtig te doen?’ schreeuwt hij. Onmacht, dat weet ik ook wel, maar het maakt me nog hysterischer.

‘Josh, doe kalm!’ schreeuwt Ben, hij draait zich om. ‘Zij is ook bang, verdomme, doe kalm! Niemand heeft er iets aan als je gaat zitten schreeuwen nu!’

‘Het gaat om mijn zoon!’ schreeuwt hij terug, terwijl Ben plankgas richting Leiden rijdt. Josh wrijft wild over zijn gezicht en legt uiteindelijk voorzichtig zijn arm om me heen. ‘Sorry schat, sorry. Wat voel je? Heb je pijn?’

‘Ja,’ knik ik. ‘Kramp, en de harde buiken blijven maar komen, het bouwt op, het wordt steeds erger.’

‘Voelt het als weeën?’ Ben kijkt naar me in de achteruitkijkspiegel.

‘Ik denk het.’

‘Wat betekent dat?’ Josh kijkt angstig van Ben naar mij. ‘Wordt de baby geboren? Dat kan toch nog helemaal niet? Dat is toch veel te vroeg?’

Ben en ik zwijgen allebei, ik probeer te negeren dat de buikpijn heviger wordt en knijp in Josh’ hand. Hij drukt zijn gezicht tegen mijn haar.

‘Laat dit niet gebeuren,’ zegt hij zacht. ‘Wat moet ik doen? Hoe kunnen we dit stoppen?’

‘Weet ik niet,’ fluister ik.

‘Denk je dat het niet goed is?’ Hij legt zijn vinger onder mijn kin en kijkt me geschokt aan. Ik schud mijn hoofd en probeer

niet weer in huilen uit te barsten. We weten nog niks, misschien is het maar een scheurtje in de vliezen en is er niks aan de hand.

Binnen twintig minuten bereiken we de spoedeisende hulp in het ziekenhuis, we worden direct doorgestuurd naar verloskunde, hoe cru ook. Ik word op een verloskamer gelegd, waar er door een gynaecoloog wordt bevestigd dat mijn bevalling begonnen is. Ze kunnen er niks meer aan doen, het valt niet te stoppen. Mijn vliezen zijn gebroken en ik heb ontsluiting, de baby gaat geboren worden. Het allerergste is dat hij nog een hartslag heeft. Hij leeft, maar de geboorte gaat hij niet overleven, zo simpel is het. Weeënremmers hebben geen zin, die geven vaak maar even uitstel en ik ben te kort zwanger. Dat was dat. We raken ons kind kwijt, mijn wereld stort in.

‘Dus wat wil je daarmee zeggen?’ snauwt Josh naar de gynaecoloog, terwijl ik harder dan ooit lig te janken. ‘Laat je ’m gewoon doodgaan? Dat is mijn zoon! Vanmorgen schopte hij nog tegen mijn hand! Hij leeft verdomme nog! Doe iets!’ schreeuwt hij. ‘Hou dit tegen!’

‘Dat kan niet, meneer. Het spijt me ontzettend. Er is helaas niets wat we hier nog aan kunnen tegenhouden. Het enige wat we kunnen doen is mevrouw ondersteunen nu.’

‘Fuck!’ schreeuwt Josh. Hij stampt de gang op en smijt de deur met een klap achter zich dicht. Ook nog. Benjamin twijfelt of hij achter hem aan moet gaan.

‘Ga hem halen!’ roep ik, terwijl ik een flinke wee voel aankomen. Er komt een verpleegkundige naast me staan, ze helpt me door de wee heen, die zo loos aanvoelt nu ik weet dat het me niks brengt aan het eind. Niks dan een piepklein, dood kind. Ik lig hijgend in de kussens.

‘Heb je het niet warm?’ vraagt ze. ‘Zullen we je trui even uitdoen?’ Ze helpt me, trekt mijn twee truien uit en legt een laken over mijn onderlichaam. ‘Het is voor vaders ook een

enorme schok,' zegt ze. 'Deze reacties zijn ons niet vreemd. Ze weten soms niet hoe ze hun verdriet moeten uiten.' Ze geeft me een slok water. Ik sluit mijn ogen en huil.

De weëën komen snel nu, Josh en Benjamin zijn nog niet terug. Godzijdank gaat uiteindelijk de deur open en komt Josh binnen. Ik zie aan hem dat hij gehuild heeft. Hij komt stilletjes naast me zitten en pakt mijn hand.

'Sorry,' fluistert hij.

'Het is al goed,' snif ik.

De gynaecoloog komt naast me zitten. 'Meneer en mevrouw King, jullie kindje zal straks geboren worden, het kan heel snel gaan, want hij is nog maar klein en daar is natuurlijk niet zoveel ontsluiting voor nodig als bij een voldragen zwangerschap.'

Ik probeer naar hem te luisteren, Josh luistert ook.

'Als hij er is, mag u hem bij u houden, als u dat wilt. Wij adviseren dat wel, ook al lijkt het misschien eng nu, het is voor het verwerkingsproces goed als u uw kindje gezien hebt.'

Ik knik. 'Dat wil ik.'

'Hij zal nu ongeveer twintig tot tweeëntwintig centimeter zijn en het gewicht ligt met deze termijn rond de tweehonderdvijftig gram. Het huidje is nog wat doorschijnend dus hij zal wat rood zien, maar hij is helemaal af.'

Ik moet me concentreren op een pijnlijke wee, die aanzwelt en bijna niet meer afneemt. Godver, dit doet pijn. Ik knijp hard in Josh zijn hand en schreeuw het uit, en dan voel ik ineens persdrang.

'Je mag mee persen,' zegt de gynaecoloog.

'Ik wil dit niet!' gil ik. 'Hij moet bij me blijven! Ik wil dit niet!'

Het duurt maar heel even, ik voel er nauwelijks iets van, en dan vangt de gynaecoloog iets op tussen mijn benen. Het